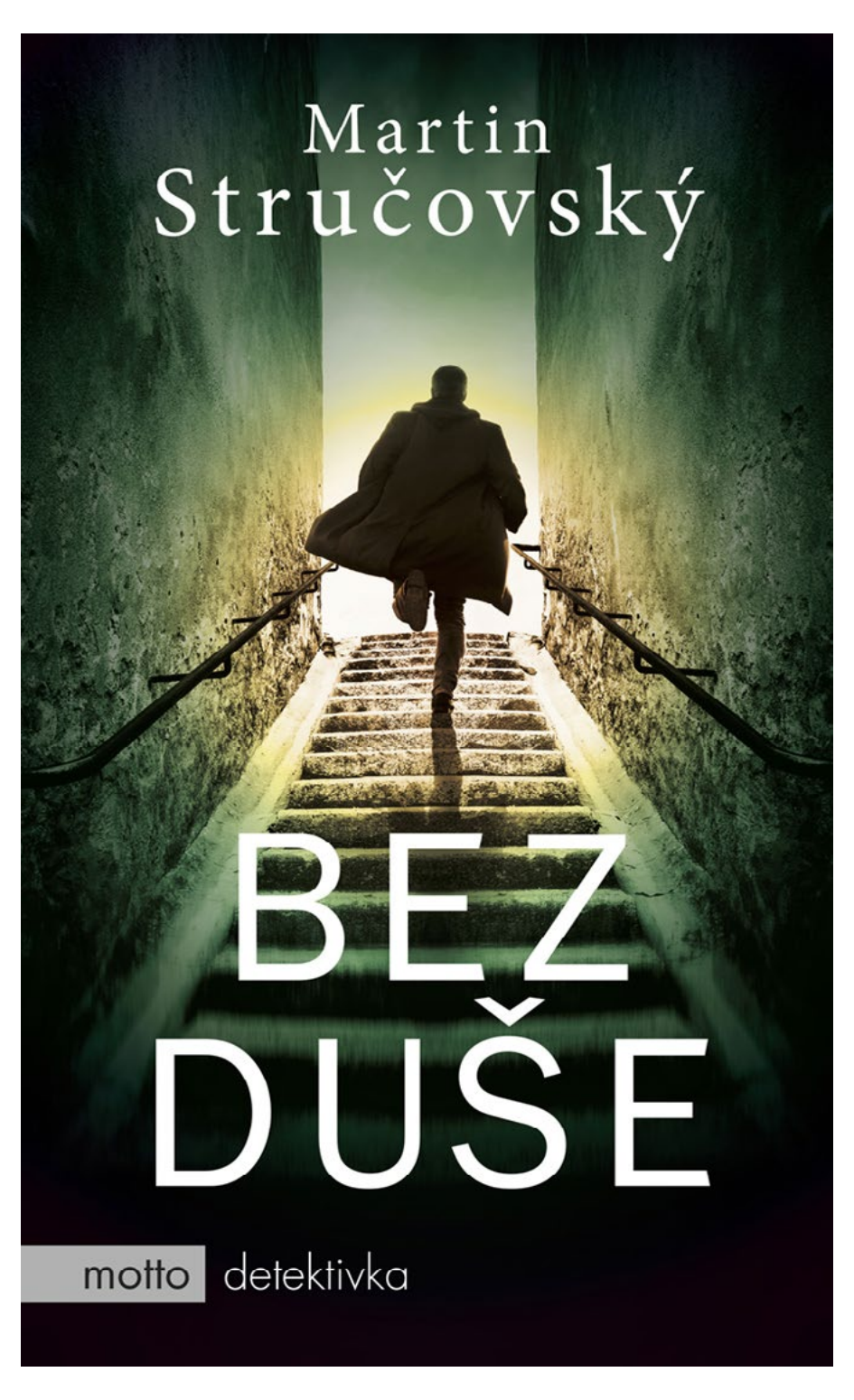

Martin
Stručovský

BEZ
DUŠE

motto detektivka

Bez duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Stručovský
Bez duše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Martin Stručovský

BEZ DUŠE

Praha 2018

*Následující příběh je zcela smyšlený, stejně jako jeho hrdinové.
Prostředí a organizace vylíčené v románu
jsou popsány s uměleckou nadsázkou.*

Tento příběh by nemohl vzniknout bez pomoci
následujících lidí, kterým bych rád poděkoval:

Verunce a Petře za jejich připomínky a pomoc.
Babičce a mamce za jejich obrovskou podporu.

Marušce a Radce – bez vás by Matěj Mlynář
nikdy nevníkl v téhle podobě.

PROLOG

Petru probudil budík. Manžel se po jejím boku neklidně zavrtěl. „Kolik je hodin?“ zeptal se jí.

„Půl šesté,“ odpověděla.

„To už jdeš zase běhat?“

„Jo.“

„Že se na to nevykašleš.“

Petra by mu řekla, že se snaží zhubnout. Věděla ale, že by se zbytečně namáhala. Jako obvykle by poznamenal, že se mu líbí taková, jaká je. Jenže vysvětluje tohle chlapovi, když neporodil dvě děti.

Vylezla z postele. Natáhla si běžecké kalhoty a mikinu. V chodbě si nazula boty, do uší strčila sluchátka napojená na mobil, kde měla svůj mix písniček od Coldplay přes Imagine Dragons až po One Republic, a vyrazila ven.

Za doprovodu songu *Demons* od Imagine Dragons zamířila Panskou ulicí do Husových sadů. Touhle dobou tu nebyla ani noha.

V hlavě dávala dohromady dnešní den. Obstarat děti, odvést je do školy. Také ji čekalo několik schůzek, z toho jedna velice důležitá. Pokud všechno půjde dobře, prodá význačnému klientovi dům Na Palici.

Přeběhla přes Nežárku po Naxerově lávce. Vzpomněla si na doby, kdy kousek odtud s dědou chodila na ryby.

Mertovy sady na ni působily díky všem stromům jako Sherwood. Měla to tu ráda. Krásná příroda. Hřiště. Altánky, kam se kdysi chodila skrýt před světem. Dneska už nebyly tak útulné kvůli výzdobě vytvořené omladinou. Nikdy nepochopila, jak můžou ti spratci všechno posprejovat a zničit.

Byla natolik ponořena do myšlenek, že zakopla.

Sykla bolestí. Sedřela si dlaně i kolena. Při pohledu na roztržené kalhoty zaklela. Neměla je totiž ani týden. A opravdu by

ji zajímalo, zda půjdou v obchodě vyměnit. Mobilu se naštěstí nic nestalo.

Její další úvahou bylo, že zakopla o kládu.

Při pohledu na listnatou zem zjistila, že pravda leží úplně někde jinde.

Spatřila lidské tělo navlečené v roztrhaných šatech a silonkách, které ale spíš než kus oblečení připomínaly cáry.

Mertovy sady naplnil křik.

Ptáci opustili své domovy ve stromech, jako kdyby někdo vystřelil z pušky.

„Ještě jednu?“

Eiffel 65 buráceli celým tanečním sálem, jako kdyby jim šlo o život.

Hlas barmana na druhé straně pultu jsem přesto zaslechl bez problémů. Anebo za to prostě mohla skutečnost, že jsem mu ještě zvládl odezírat ze rtů.

Dřív, než jsem stačil odpovédět, mi někdo stiskl pravé rameno. I přes vrstvu oblečení tvořenou košilí a sakem byl stisk pevný.

Pohlédl jsem do tváře modrooké blondýnky v černých šatech. Většině mužů způsobovala vlhké sny. Já z ní měl noční můry. Ale nebýt jí, tak mě už párkrát bral hrobník na lopatu.

„Zase piješ?“

„To bych si přece nedovolil, Diano.“

Diana se podívala na barmana přísným mateřským pohledem, kterým se ho jasně ptala, čím mě tu nalíval. Pak se natáhla po skleničce přede mnou. Spokojeně ji přisunula zase zpátky.

„Hodnej kluk,“ konstatovala Diana.

Jo. Hodnej a blbej kluk, co šel po několika letech na večírek. A nemohl si přitom dát ani skleničku alkoholu. Jelikož jsem podobné akce nesnášel, stal se pro mě tím pádem dnešní večer naprostým utrpením, které jsem proseděl ve společnosti několika lahví minerální vody. Důvod byl prostý: slíbil jsem to Dianě a věřte mi, že ženu, která vám zašívá rány a sem tam dá ruku do sádry, fakt nechcete naštvat.

„Ráda bych ti někoho představila,“ vytrhla mě Diana z přemýšlení.

Super. To poslední, po čem jsem toužil, bylo poznávat nové lidi. V posledních letech jsem nebyl zrovna dvakrát společenský, ale nikdy nevíte, kdy se vám budou některé kontakty hodit. Zvlášť když si vyděláváte na chleba takovým způsobem jako já.

Dovedla mě k páru popíjejícímu šampaňské. On byl kudrnatý čahoun v saku, ona blondýna v tmavomodrých koktejlkách. Výšku dorovnávaly její boty na podpatku. Mohla by je použít k tomu, aby s nimi někomu udělala díru do hlavy.

„Dalibore, Moniko, mohu vám někoho představit?“ oslovila pár Diana.

Podívali se na mě. Pohled nebyl povýšenecký jako u většiny místního osazenstva. Byl prostě neutrální. Jako kdybych je nezajímal. Což bylo vlastně nejlepší, protože oni nezajímalí mě. Stejně jako většina z účastníků téhle úžasné párty. Nikdy jsem neměl v lásce fajnovky, kteří jsou přesvědčení o své nadřazenosti jen proto, že mají naditější bankovní konta než vy.

„Jistě,“ odvětil Dalibor.

„Dovolte, abych vám představila pana Mlynáře.“

Potřásli jsme si rukama. Samozřejmě tak, jak radila etiketa. Něco málo jsem si z ní ještě pamatoval, takže jsem nebyl za úplněho troubu. Při představování vyšlo najevo, že Monika Vlčková je dcerou Vladimíra Sokola, pořadatele dnešního večírku.

„Diano, kde jsi sehnala tak galantního společníka?“ usmála se na mě Vlčková.

„Stačí zajít do knihkupectví. Prodávají je tam po kusech.“

„Ve skutečnosti se s Dianou známe už od dětství,“ namítl jsem.

„To je pravda. Často mi na písku kradl bábovky,“ přisadila si Diana.

Vlčková si mě zkoumavě prohlédla. Zastavila se u očí a pak u mého zarostlého obličeje. „Neprodáváte náhodou v Mlýnici?“

„Náhodou ano,“ odvětil jsem jí s úsměvem na tváři.

„Ráda tam nakupuju.“

„To mě těší.“

„Mlynář, Mlynář,“ zopakovala Vlčková moje jméno, jako kdyby to byl verš básně, kterou se snažila naučit na zkoušení z českého jazyka. „Teď mi došlo, že obchod vlastní paní Mlynářová. Dobře se s ní povídá. A nejen o knížkách. Opravdu sympatická paní.“

„Ano, moje máma je fakt super,“ přitakal jsem.

„A kde je Tomáš?“ zeptala se Diana Vlčkové.

„Brácha se dneska cítí indisponovaný.“

Zajímavé označení pro někoho, kdo si systematicky máchá nos v kokainu a je známý svými skandály.

„Diano, kde se zašíváš?“

Byli dva. Mladí a hnědovlasí. Diana mi je představila jako doktory Štěpánka a Stránského. Pracovali spolu v nemocnici, a jak jsem pochopil, tak by oba chtěli překročit Rubikon kolegiality. To byl ostatně důvod mojí přítomnosti tady. Respektive jeden ze dvou důvodů. Tím druhým byla skutečnost, že nebylo moc vhodné přijít na večírek sám. Zvlášť když ho pořádal Vladimír Sokol, majitel nemocnice a jeden z nejvlivnějších mužů v Jindřichově Hradci.

Stačilo rozhlédnout se kolem po hale o velikosti fotbalového hřiště a člověk zjistil, že si sem pozval opravdu vybranou společnost. Soudci, právníci, majitel pily, hotelu i kasina. Manželky a milenky v luxusních šatech byly samozřejmě povinností a nutným módním doplňkem. Poznal jsem spoustu obličejů nejen z řad hostů, ale i personálu. Když jim prodáváte každý den knížky, není těžké si jejich obličej zapamatovat.

Doktoři mi věnovali pohled, který byl směsicí pohrdání a závidění.

„Měli bychom jít,“ řekl Štěpánek. „Sokol bude mít za chvíli projev.“

Hudba utichla jako na povel.

Lidé přestali tančit.

Kužel světla namířil na pódium, na které se postavil chlap v tmavém obleku. Tmavými nagleovanými vlasy mu prosvítalo několik šedin.

Vladimír Sokol v celé své kráse.

V sále nastalo ticho jako v hrobě. Zajímavé, jak silná aura moci obklopovala jednoho muže.

Jenže u Sokola se nebylo čemu divit. Tohle město a mnoho z lidí v sále mu vděčily za mnohé. Tedy jeho penězům, abych byl přesnější. Financování nového dětského hřiště, poskytnutí pracovních příležitostí nezaměstnaným lidem. Tohle město by na tom nikdy nebylo tak dobře nebýt jeho vlivu a financí.

Sokolův projev jsem nevnímal. S každým slovem, s každou větou jsem se víc a víc propadal do svého vnitřního světa. Na jazyku jsem ucítil chuť alkoholu. Byla tak skutečná, že jsem si fakt myslel, že si ho prolívám hrdlem.

Těšil jsem se domů na to, jak se naložím do vany plné horké vody a naleju si skleničku Jamesona. Na tu lahev se prášilo už nepěkně dlouho. Podíval jsem se na Dianu. Napadlo mě, že bychom zbytek dnešního večera mohli strávit spolu. Sice jsme spolu nechodili, ale to se nevylučovalo s příležitostným sexem.

Dům prořal křik, který mě vytrhl z myšlenek.

Sokol přestal mluvit.

Všichni v hale našpicovali uši a vyměnili si pohledy, které značily jednu jedinou otázku: Co se stalo?

Další výkřik.

„Co se děje?“ zeptala se Vlčková.

Neměl jsem nejmenší tušení. Ale tahle situace se mi nelíbila. Takový křik nikdy nevěstil nic dobrého. Obvykle po něm totiž následovali příbuzní zdrcení ztrátou milovaného člověka.

ČÁST PRVNÍ
ŠKORPION

O rok a půl později...

Slávie se topila v přítmí a cigaretovém oparu. Bar si už ze zvyku zabraly holky tmavší pleti, které propíjely alimenty i sociální dávky a snažily se vydělat další prachy na ruku. Marně. Chlapi u protějších stolů měli oči jen pro širokoúhlou televizi s LCD displejem, ve které běžel fotbalový zápas.

Přede mnou stálo rozpité pivo, po pravici se válel pomuchlaný *Jindřichohradecký deník* neboli *Drbárna*, jak mu taky naši přezdívali. Celou titulní stranu zabírala fotografie prošedivělého muže v tmavém obleku s palcovým titulkem: *Vladimír Sokol se vrátil domů. Jaké jsou plány slavného rodáka?*

Na povrch vyplavaly vzpomínky na události staré rok a půl. Na jeden večírek, během něhož jsem skučel jak pes, protože jsem si nedal ani kapku alkoholu. A Sokolův syn Tomáš se předávkovoval kokainem. Pamatoval jsem si, jak se tenkrát Sokol málem zhroutil a o pár týdnů později se přestěhoval do Berlína, aby mu nic tragédie nepřipomínalo.

Druhou největší zprávou tohoto čísla byl článek o neschopnosti policie. Už pár týdnů někdo vykrádal zazimované chaty a chalupy. A vyšetřovatelé se nedokázali pohnout z místa.

Dneska mě ale nezajímalo nic z toho. Jako každý večer, tak i dneska jsem si přišel dát pivo a panáka.

Diana mi navrhovala, abych se stavil. Výjimečně jeden z večerů, kdy nesloužila. Měl jsem pocit, že v poslední době pracovala snad neustále. S podstavem doktorů, který nastal po jejich odchodu do zahraničí, jsem se ani nemohl nedívat.

Když vás žena zvala často k sobě domů a chtěla, abyste zůstali přes noc, obvykle tím dávala najevo, že by váš vztah posunula na jinou úroveň.

Jen jsem netušil, zda o něco takového vůbec stojím.

Možná právě kvůli tomu jsem nakonec dal přednost společnosti alkoholu.

„Ještě jedno?“ servírka s podobaným obličejem a tmavým přelivem mě vytrhla z přemýšlení. Je jedenáct večer.

Asi bych měl mazat domů. Dnešek byl náročný. A zítra čekáme velký příval beden s knížkami.

Odpověď přerušila další otázka.

Té holce jsem hádal kolem pětadvaceti let. Tmavá ofina jí padala do čela. Kožená bundička ladila s modrými upnutými džíny.

„Pan Mlynář?“ oslovila mě.

Odněkud mi byla povědomá, ale v tenhle moment jsem si ji nebyl schopen zařadit.

„Ano,“ odvětil jsem.

„Můžu s vámi mluvit?“

Přikývl jsem.

U servírky jsem si objednal další pivo, abych si zpříjemnil čas. Holka poprosila o minerálku. Přesunuli jsme se k jedinému volnému stolu. Proti sobě jsme měli dveře od záchodů. Za námi pískaly bedny, do nichž zoufalci házeli prachy ve snaze přijít k pořádné porci cinkajícího štěstí.

„Co pro vás můžu udělat, slečno...“

„Marta. Marta Kučerová,“ představila se mi.

Ještě jednou jsem si ji prohlédl. Vzpomněl jsem si, odkud ji znám. Čepovala pivo u Černého ptáka, kde jsem obvykle trávil nejvíc času.

Zároveň jsem měl ale pocit, jako kdybych její jméno slyšel ještě někdy dávno v jiné souvislosti. Ale možná to bylo v jiném životě.

Přistihl jsem se, že mlčím. „Promiňte. Trochu jsem se zamyslel. Tak co vás trápí?“

„Potřebovala bych pomoc,“ odvětila.

Dopřál jsem si pořádný lok piva. Cítil jsem, jak mě alkohol štípe v nosu. „S čím konkrétně?“

„Už delší dobu mě obtěžuje jeden muž. Píše mi esemesky. Volá mi. Byl dokonce i u mě v bytě. Já... už jsem se pár týdnů pořádně nevyspala.“

„Obrátila jste se kvůli tomu na policii?“

„Samozřejmě.“

„A co oni na to?“

„Nic mu nebyli schopni dokázat. Slyšela jsem, že prý pomáháte lidem, kteří se ocitli v trablech, a za to berete peníze.“

Přikývl jsem.

„Taky se říká, že jste pracoval u policie. Ale skončil jste.“

„Ano.“

Jako policajt jsem skutečně pracoval. Zachování rodinného podniku mě ale zaválo úplně jiným směrem. K prodeji knih. Jenže zvyk byl vždycky železnou košilí a ta se špatně svlékala. Zejména ta policejní.

Už pár let jsem byl něco jako soukromý detektiv. Bez licence, sekretářky, kanceláře a telefonního čísla ve Zlatých stránkách.

Nevěděl jsem si evidenci účtů ani zločinců. Neřešil jsem vraždy, nefotil akty nevěrných manželů ani jsem nepátral po ukradených perlách paní vévodkyně. V tak malém městě jako Jindřichův Hradec a jeho okolí bych se tímhle chlebem živit nemohl. Byl to prostě melouch, který spočíval v domlouvání otravným bývalým, pátrání po dlužnících nebo zaskakování za hotelovou ochranou.

„Povězte mi víc o tom muži. Jak jste se vůbec poznali?“ zajímal jsem se.

„Je to dlouhý příběh.“

Únava najednou zmizela. V žilách mi kolovala vyhlídka na případ. A prachy. „Máme čas. Takže pokud chcete...“ vyzval jsem ji.

Vyzunknul jsem pivo a objednal si další.

/ 2 /

Na sobotní večer se Dáša domluvila s Martou, že si vyrazí na dámskou jízdu. Martě se původně nikam jít nechtělo. Dáša se ale nedala odbýt.

V půl desáté večer byla připravená. Neměla v úmyslu si venku narazit chlapa, ačkoliv věděla, že Dáša by považovala misi za splněnou.

Cílovou stanicí pro dnešní večer byl Paradise Club v Komen-
ského ulici.

Uvnitř se místo kyslíku dýchala směs potu, parfémů, cigaret
a alkoholu. Osvětlení bylo minimální a stoly narvané. Na malý
taneční parket plný svíjejících se loutek pražila světla reflektorů.

Dáša zasekla drápek dřív, než se stačila Marta pořádně roz-
koukat. Odváděla si na parket usmívajícího se kluka, kterému
mohlo být sotva dvacet. Přesvědčovala ji, aby šla s nimi. Dala ale
přednost vodce s džusem.

V půlce rozpité skleničky přistoupil k baru chlap v džínách,
košili a saku. Vytáhl se na židli vedle ní. U barmana si objednal
pivo. Otočil se k Martě a usmál se na ni. Ona mu úsměv oplatila.
Zeptal se jí, zda by ji nemohl na něco pozvat. Souhlasila a dali
se pomalu do řeči. Nakonec spolu vyrazili na parket. Představil
se jako Petr Kohout.

Těsně před zavíračkou se s ním Marta vytratila. Ani se ne-
rozloučila s Dášou.

///

Marta se probudila ráno v cizí posteli v úplně cizím bytě.

Sama. Nahá a s pořádným boolehavem.

Vyhrabala se z postele. Po podlaze se válelo bez ladu a skladu
její oblečení a boty.

Načatá krabička od kondomů na nočním stolku vysvětlila vše.

V duchu zaklela.

Nadávala si.

Ptala se sama sebe, jak tohle mohla dopustit.

A ne, alkohol ji neomlouval ani v nejmenším.

Oblékla se. Nehodlala se promenádovat po cizím bytě jen ve
spodním prádle.

Šla za zvuky oleje prskajícího na pánvi, které vycházely z ku-
chyně.

Prozradila ji vrzající parketa.

Petr se k ní otočil. „Dobré ráno.“ Další z jeho úsměvů.

„Dobré.“

„Posaď se, prosím,“ vyzval ji.

„Já bych měla asi jít,“ namítla.

„Včera to bylo super.“

„Jo.“ Tedy až na tu část, co si nepamatuju, pomyslela si.

„Rád bych se s tebou ještě někdy sešel. Co ty na to?“

Kašli na to, pomyslela si Marta. Kašli na to. „Ráda.“

///

Následující měsíc a půl si připadala úžasně.

Scházeli se dvakrát do týdne. Chodili na večere, do kina. Kупoval jí dárky a květiny. Ani královna by si nemohla připadat líp. Jenže byl i žárlivý. A nebezpečný.

Doprovodil ji na slučák ze střední. Motali se kolem ní bývalí spolužáci, zejména pak David Jelínek, se kterým chodila skoro rok.

Petrovi se to nelíbilo. Pohádal se s Jelínkem, a nakonec na něj zaútočil. Museli je od sebe odtáhnout čtyři chlapi. Byla vyděšená. Nechápala, proč to provedl.

///

Dalších pár dnů mu neodpovídala na esemesky.

V hlavě jí všechno šrotovalo. Byla čím dál tím víc přesvědčená, že udělala chybu, když s ním začala chodit.

Ke kroku dát mu košem sbírala odvahu hezky dlouho. Ale věděla, že to musí udělat. Nedokázala si představit, co by udělal příště.

Schůzku si domluvili na páteční večer.

Měla volno a nebude zavřená v práci. Od poslední schůzky jí napsal snad sto esemesek. Ptal se, kdy se konečně zase uvidí.

Oblékla si svoje nejlepší šaty. Podívala se na sebe do zrcadla.

Dneska, pomyslela si.

Dneska mu řekne, že se s ním rozchází.

///

„Jsem rád, žeš přišla. Sem se nemohl dočkat,“ usmál se Kohout.

„Váhala jsem,“ odvětila Marta.

„Proč?“

„Ty si nepamatuješ, co se stalo minule?“ Marta zakroutila nechápavě hlavou. Je tohle vůbec možné?

„Vochomejtal se kolem tebe ten vometák. Žádnej chlap se nebude motat kolem mý holky.“

Mý holky. „Já nejsem tvůj majetek,“ odsekla Kučerová.

„To netvrdím.“

„Ale chováš se tak. Jen spolu šukáme a vídáme se. Není to regulérní vztah.“

„Ale...“

„Myslím, že ty a já... to prostě nejde dohromady. Jsi fajn chlap, Petře. Ale asi nastal čas se rozejít.“

Z peněženky vytáhla peníze za útratu.

„Nech to,“ namítl Kohout.

„Co?“

„Zaplatím to.“

„Svoje dluhy si vždycky platím sama.“

Marta se na okamžik odmlčela. Napila se vody. „Myslela jsem, že už se nikdy neuvídíme, a kdyby náhodou jo, tak se pozdravíme a budeme se k sobě chovat jako dospělí lidi. Místo toho ale začalo nefalšovaný peklo.“

Zpočátku bylo všechno v pořádku.

Petr jí nenapsal ani jednu zprávu.

Nezavolał.

Neposlal kytky.

Marta si oddechla při pomýšlení, že se její život vrátil zase zpátky do starých kolejí. Sice byla bez chlapa, ale taky bez obav, že se kvůli ní někomu něco stane.

Když ale jednou v pondělí přišla domů z práce, čekalo ji strašné překvapení.

Veškeré její spodní prádlo se válelo rozstříhané po podlaze. Na skříni s oblečením bylo nasprejované: JSI DĚVKA!

Marta byla nejprve ochromena šokem. Pak si uvědomila, co se stalo. Rozbrečela se a utekla k Dáše.

Když jí všechno vypověděla, přišla jí esemeska ze skrytého čísla. TAK CO, TY DĚVKO?

Leknutím odhodila telefon.

Dáša ho sebrala. „Tohle není legrace.“

„Co mám dělat?“ zeptala se Marta.

*„Dneska už nic. Půjčím ti nějaký oblečení a přespíš u mě. A zít-
ra zavoláme policajty a všechno jim řekneš.“*

„Ale tady není nic k říkání.“

*„Já myslím, že jo. Někdo se ti vloupal do bytu, rozstříhal ti
spodky a teď ti píše tyhle esemesky. Podle mýho ti dejchá na krk
pěcknej úchyl.“*

„Ale kdo?“

„Ty fakt nevíš?“ podivila se Dáša.

„Petr,“ vydechla.

*„Jo, nebo jsi snad v poslední době dala kopačky víc chla-
pům?“*

„Ne. Ale Petr mi neudělal žádnou scénu. Smířil se s tím.“

*„Jak vidíš, tak nesmířil. Holt chlapi jsou ješitný hovada a nic
nesnesou. Ale tohle je teda na můj vkus dost přes čáru.“*

„Neměla bych si s ním promluvit sama?“

*„Nebud' hloupá. Od momentu, kdy se k tobě vloupal a rozstří-
hal ti kalhotky, už je to záležitost policajtů,“ protestovala Dáša.*

///

*Příští ráno Marta všechno oznámila na policii. Při sepisování
výpovědi to vypadalo nadějně.*

///

*Její naděje se ukázaly jako liché. U Petra nenašli nic podezřelého.
Telefon byl čistý. A s ohledem na skutečnost, že ji několikrát
navštívil coby její přítel, byly otisky prstů nalezené v jejím bytě
k ničemu.*

///

*Měla pocit, že to už skončilo. Doufala, že se Petr lekl čmuchajících
policajtů a dá jí konečně pokoj.*

O pár dnů později jí přišla další esemeska plná výhrůžek. Nejhorší byl ale pocit, že ji neustále někdo sleduje.

Marta se odmlčela. Všiml jsem si, že zbledla a neměla daleko k pláči. „Mám pocit, že to snad nikdy neskončí.“

Už jsem se setkal se stejnými typy, jako je tenhle Petr Kohout. Obvykle to byli muži, kteří nechápali význam slova *ne* a ženu si u sebe dokázali udržet pouze pomocí strachu.

„Pomůžete mi? Já jsem opravdu zoufalá a už nevím, co si počít,“ udělala na mě Kučerová prosebné štěněčí oči.

Podíval jsem se na ni. Rozpitá řasenka stékala po obličejí jako tuš. Podal jsem jí kapesník. „Díky.“

Přikývl jsem. „Ano. Pomůžu vám.“

Marta vytáhla z kabelky zažloutlou, místy potrhanou obálku.

Přejel jsem ji zrakem.

Byla pěkně naditá.

„Nevím, kolik si obvykle za tenhle druh práce účtujete. Ale snad bude dvanáct tisíc stačit.“

„Určitě,“ přikývl jsem.

„Vy si to nepřepočítáte?“ Věnovala mi pohled, jaký obvykle věnujete někomu, kdo se chová jako totální cvok. Posledních několik let jsem bruslil na hraně alkoholové závislosti. A od ní to byl k šílenství jenom nepatrný krok.

„To bych asi měl, co?“ přejel jsem ji zkoumavým pohledem.

„Asi,“ pokrčila nejistě rameny.

„Já vám věřím.“

Věděl jsem, že mě neokrade ani o niklák.

Vypadal jsem jako medvěd předčasně probuzený ze zimního spánku, takže se lidi obvykle všech blbostí vůči mně vystříhali. A navíc jsem byl jediný v tomhle městě, kdo ji mohl vyhrabat ze svrabu. A to byl sakra velký důvod k tomu, aby se mnou jednala férově.

Doprovodil jsem ji domů.

Marta bydlela na Hvězdárně, v malé garsonce na Větrné 49/5. Byl to pětipatrový barák, který sousedil se hřbitovem a několika rodinnými domky.

Zkontroloval jsem jednu místnost rozpůlenou lavicí na kuchyň a ložnici. Nejvýznamnějším rysem byly fotografie v rámečcích, které zakrývaly stěny.

Ujistil jsem se, že okna byla pořádně zavřená, a zamkl jsem dveře.

Všechno bylo v naprostém pořádku.

Zatímco se Marta sprchovala, vytáhl jsem telefon.

Zavolal jsem Romanovi, abych mu oznámil, že nám do klína spadl nový kšeft a domluvil si s ním služby.

Voda přestala zurčet. Marta se vrátila. Oblečena do županu.

Vklouzla do postele.

„Nemám vám vytáhnout alespoň spacák s karimatkou?“

Podíval jsem se na ni a usmál se. „Není potřeba. Díky.“

Židle byla na zbytek noční fušky jako dělaná.

Z bundy jsem vytáhl placatici a ukazovákem přejel po vyrytém věnování. *Matějovi, s láskou Bára* zašimralo mě na bříšku prstu.

Při vzpomínce na milovanou ženu mě popadl stesk. Dlouhou chvíli jsem uvažoval, že nádobu vrátím zpátky na její místo. Ale jako vždycky se ukázalo, že mám slabou vůli.

Odšrouboval jsem uzávěr a přičichl.

Jameson se protáhl nozdrami a zažral se do mozku jako kyselina.

Pár kapek dopadlo na dno hrnku s kávou.

Napil jsem se.

Bylo to zvláštní. Někdy stačila trocha alkoholu a život byl hned veselejší.

Teda jen do chvíle, kdy jste se probudili s bolehlavem a přáli si umřít.

V posledních letech se mi to stávalo často.

/3/

Marta přede mě postavila hrnek s teplým čajem a chleba s paštikou. Pak na mě starostlivě pohlédla. „Noc na židli asi nebyla nejpohodlnější,“ poznamenala.

„Kdepak. Bylo to v pohodě,“ zalhal jsem. Ve skutečnosti mě záda pěkně bolela. Nejspíš stárnu. „Jak jste se vyspala?“

„Dobře.“

„To rád slyším.“

„To se mi nestalo už hodně dlouho.“ V jejím hlase jsem zaslechl jiskřičku radosti.

Strčil jsem si jídlo do úst. Paštika játrová. Přesně jak mám rád. Jen bych k ní mohl mít ještě rajče, ale ani mě nenapadlo si stěžovat. Taky mi nemusela dát vůbec nic.

Garsonku prořízl zvuk zvonku. Marta strnula.

„Klid,“ vyzval jsem ji.

Přesunul jsem se ke dveřím a v kukátku spatřil postaršího dlouhovlasého muže v kabátu. Co se plnovousu týče, na body by vyhrál on.

Otevřel jsem mu.

Přede mnou stálo takřka identické dvojče Sama Elliotta. Akorát Roman si nepotrpěl na klobouky, nosil orvané džíny a s pistolí to uměl jako málokdo.

„Matěji,“ oslovil mě.

„Romane. Jsi tu brzo.“

„Je devět hodin,“ namítl.

„No právě. Na tebe je to brzo.“

„Chvátal jsem, abys mohl jít do práce. Bez tak bude ségra hudební, že jdeš pozdě.“

Pustil jsem ho dovnitř a zase zamkl.

„Marto, dovoďte, abych vám představil svého partnera Romana Rytíře. Romane, paní Kučerová,“ seznámil jsem je.

Kývli na sebe. Všiml jsem si jejího výrazu. Asi ji neuspokojovalo, že jí bude dělat chůvu chlap, co by mohl být jejím dědečkem. Jenže Romanovi jsem věřil jako nikomu jinému na světě. To on mě vychoval a naučil všechno, co umím. Takže když jsem začal s touhle prací, byl pro mě coby partner jasnou volbou.

„Romana už jsem stačil seznámit s vaší situací. Střídavě vám budeme šlapat stín, a pokud bude něco hrozit, zasáhneme,“ seznámil jsem ji s plánem.

„Nechceš tomu frajerovi jít domluvit hned? Ať to zkrátíme,“ namítl Roman.

Napil jsem se čaje a zakroutil hlavou. „Budeme vyčkávat. Třeba se nic nestane.“

Neměl jsem nic proti násilí, ale uchyloval jsem se k němu, jenom když opravdu nebylo zbylí.

Roman mě doprovodil až ke dveřím. „Stárneš, kamaráde.“

„Jak to myslíš?“

„Ještě před pár lety bys neváhal a šel tomu frajerovi rovnou vyprášit kožich.“

„Prostě si nechci špinit ruce nějakým šmejdem, dokud to není nutný.“

„Tak jo.“

Zapnul jsem si bundu.

„A co Diana?“ zeptal se Roman.

„Co je s ní?“

„No, jak se to vyvíjí?“

„Mělo by se to nějak vyvíjet?“

„Chodíte spolu už pár let, třeba čeká, že se pohnete dál.“

„Ale my,“ odvětil jsem šeptem, „spolu nechodíme. Jen se vídáme.“

„A šukáte. To je taky nějaký druh vztahu.“

Přikývl jsem.

„Máma by si možná přála, aby ses...“

„Ježíši, to tě naočkovala nebo co?“ vyjel jsem po něm.

„Ne. Ale děláš nám starosti. Terka by si zasloužila mámu.“

„Má ji.“

„Víš, jak to myslím.“

Oddechl jsem si. Tohle byly přesně ty chvíle, kdy jsem litoval, že už nekouřím. Teď bych si jednu cigaretu s chutí dal.

/4/

Cestu domů jsem zvládl za dvacet minut. Nikdo tam nebyl. Jak jinak. Máma pracovala a Tereza touhle dobou už seděla ve školní lavici.

Dopřál jsem si pořádnou sprchu a převlékl se do čistého oblečení. Z fotografií v ložnici na mě hleděla Bára.

Přemýšlel jsem, co by asi říkala na to, kam jsem to od její smrti dopracoval.

Stal se ze mě chlap žijící dvěma životy.

V prvním jsem se snažil udržet knihkupectví, vychovávat dceru a pomáhat mámě. Ve druhém jsem se pokoušel vydělat další peníze a pomáhat lidem, na které ostatní kašlali. Moje práce pro mě kdysi byla posláním. S každým vyřešeným případem jsem měl vždycky pocit, že tenhle svět není tak zkažený. A asi jsem si namlouval, že v tom teď nějakým způsobem pokračuju. Alkohol byl bahnem, ve kterém jsem utopil všechny problémy, které mě žraly.

A Diana? Nějakým způsobem jsem ji potřeboval. Když jsem si chtěl postěžovat, vybrečet se někomu na rameni nebo pofoukat bolístky, tak tu byla vždycky pro mě. Sex s ní představoval příjemný bonus.

Jenže jsem cítil, že z toho nikdy nic víc nebude. Možná jsem si nechtěl projít znovu tím samým. Anebo jsem nedokázal na Báru zapomenout, což by vysvětlovalo, proč ještě pořád na ruce nosím snubní prstýnek.

Z úvah mě vytrhlo zvonění telefonu.

Volala mi máma.

„Čau, prosím tě, kde lítáš? Už jsme si o tebe s Terkou dělaly starosti.“

„Omlouvám se. Něco mi do toho vlezlo.“

„Má to něco společného s tvou druhou prací?“

„Jo.“

„No a kdy si myslíš, že přijdeš? Nějak se nám tu hromadí krabice...“

„Akorát vyrazím. Za chvíli jsem tam. Hlavně sama nic netahej.“

V autě jsem napsal Erikovi. Ve skutečnosti to nebylo jeho pravé jméno, ale rád poslouchal Claptona. Ostatně jako my všichni opuštění vlčáci.

Erik byl homosexuál, kterého jsem kdysi zbavil pozornosti špatných lidí. Naštěstí pro mě byl taky hacker, který mi občas pomáhal.

Potřeboval bych službu. Můžeme se sejít? Dneska.

Na odpověď jsem nemusel čekat moc dlouho.

V kolik?

Po šesté.

Na obvyklém místě?

Jo.

Platí.

Tak fajn. To bychom měli.

Vyrazil jsem do práce.

Máma mě ve dveřích oblažila úsměvem. Tohle jsem na ní měl rád už od malička. Nikdy se na nikoho nedokázala zlobit příliš dlouho. Zvlášť na lidi, které milovala.

Pro mámu bylo typické její pochopení, umění naslouchat, a především schopnost odpouštět.

Vždycky byla mým strážným andělem. A od Bářiny smrti to platilo dvojnásob. Vzala nás oba pod ochranné křídlo, jak se slušelo na správnou mámu obranářku, které leželo na srdci blaho jejích dětí. Na bedra si vzala nejtěžší úkol – pomoci mi s výchovou mladé pubertačky, jejíž duši jsem rozuměl asi tak jako čínštině.

S krabicemi máma skutečně nepřeháněla. Na boční straně pultu stačila vzniknout nová hora. Úplná miniatura Mount Everestu. Neměl jsem rád, když se bedny hromadily, protože lidem se tu pak špatně chodilo. A když se tu lidem špatně chodilo, tak hodně rychle brali nohy na ramena, aniž by si koupili knížky. Což kšeftu rozhodně nesvědčilo.

Čapnul jsem do náruče dvě vrchní krabice a odnesl je rovnou s sebou.

Bunda skončila na věšáku ve skříni.

Bedny jsem složil na podlahu před regálem, kde jsme skladovali knížky od Albatrosu.

Otočil jsem se na patě a vyrazil pro zbytek.

Naskladnit. Nacenit. Zkontrolovat. A zaklidit.

Dneska jsem to odhadoval na dlouho. Už jsem se nemohl dočkat, až budu hledat flek pro knížky na pyramidách s novinami a nejprodávanějšími tituly. Hotový třináctý úkol pro Herkula.

„Tak na čem děláš?“ zeptala se mě máma.
Bedny zmizely. Po zákaznicích zatím ani vidu, ani slechu.
„Oslovila mě jedna žena. Má problémy s bývalým partne-
rem.“

„Alimenty?“

Zakroutil jsem hlavou. „Obtěžuje ji.“

„Není to záležitost spíš pro policii?“

„Ta už se v tom šfourala. A moc to nepomohlo.“

„Co budeš dělat?“ zajímala se.

„Hlídat ji.“

„A nebylo by lepší si promluvit třeba s Patrikem? Přece jste spolu dělali, mohl by té ženě pomoci.“

„Sama moc dobře víš, jak to mezi sebou máme,“ namítl jsem.

„Ještě pořád tě nemusí?“

Patrik Havlík mě ve skutečnosti nesnášel.

„Ještě pořád.“

„Zajímalo by mě, jak by se na to tvářila Barunka. Nejspíš by z toho byla smutná.“

Anebo taky ne. Patrik byl prototyp dokonalého staršího bráchy. Zatímco já jsem měl vždycky všechno a všechny dost na háku. Včetně jí.

„Mimochodem, blíží se její narozeniny. Neměl bys jí na hrob donést kytku?“ připomněla mi máma.

„Neboj, na rozdíl od jiných věcí, tohle si pamatuju.“

Před pátou hodinou odpoledne se otevřely dveře knihkupectví.

Dovnitř vstoupila vysoká černovláska v kabátu. Když jsem se na ni podíval, jako bych viděl Bářinu mladší verzi. Jen s jedním nepatrným rozdílem. Modré oči zdědila dcera po mně.

„Ahoj, tati,“ houkla.

„Ahoj, zlato.“

Nedala mi pusu ani se ke mně nepřivinula. Terka teď byla ve věku, kdy pro ni byl projev citů vůči otci něčím hloupým a nesmyslným. Musel jsem se tak spokojit jen s úsměvem.

Po celém dni v práci to byla ta nejkrásnější možná odměna.

„Tak co škola?“ zajímalo mě.

„Dobrý.“